

ARXIU / EFE

L'ofensiva Borrell

Josep Borrell ha decidit batre's amb Joaquín Almunia en unes primàries que estan revolucionant el PSOE. EL TEMPS analitza les claus de la decisió d'aquest dirigent socialista atípic, estimat per les bases però temut per les cúpules.

Corria l'any 1993, els socialistes acabaven de passar la pitjor Setmana Santa que recorden engolits per l'escàndol Filesa i Felipe González havia convocat el consell de ministres sospitosament en dilluns. Pràcticament cap dels presents tenia el més mínim dubte que González els havia d'anunciar la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions anticipades. Només Josep Borrell, llavors ministre d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, semblava aliè als esdeveniments. Da-

vant la incredulitat dels seus companys de gabinet, Borrell va manifestar la seva estranyesa per aquella insòlita convocatòria. Però el que més els va molestar, segons confessen ara alguns dels seus ex-companys, va ser la seva resposta en assabentar-se de l'anunci que pensava fer el president del govern: "No fotis! Però si encara no hem aprovat la Llei d'Arrendaments Urbans!".

No van ser el cas Filesa ni la corrupció que asfixiava el seu partit els seus motius de preocupació, sinó la llei que depenia del

seu ministeri i que, amb aquest avançament electoral, no veuria la llum.

L'individualisme, el "no jugar en equip" o, com diu el seu company de partit Joaquín Leguina, "les dificultats que té a l'hora de conjugar la primera persona del plural" són els principals pecats de Josep Borrell. Tan individualista com exigent i tan exigent amb ell mateix com amb tothom, Borrell s'ha convertit en els darrers dies en la bèstia negra de l'aparell socialista després que ha llançat la seva candidatura a les

eleccions primàries competint amb el secretari general, Joaquín Almunia. Però Josep Borrell no tenia altra sortida que aquesta per mantenir-se viu i actiu en un partit que, tot i admirant-lo, sempre ha desconfiat d'ell i de la seva brillantor.

L'ex-ministre socialista sap que avantatja Almunia en popularitat, en carisma i en suport dels potencials votants del PSOE (les enquestes fetes per alguns mitjans de comunicació indiquen un suport del 70% dels simpatitzants socialistes davant un escàs 30% de Joaquín Almunia). Però també és conscient que no és un home que agradi a l'aparell del PSOE.

Els hereus de Felipe González, amb Almunia al capdavant, van heretar la seva desconfiança cap a Borrell i, des de la celebració del 34è congrés socialista, han procurat abocar-lo cap a una mena de "via morta" que el mantingués en un discret segon pla des d'on no pogués lluir més que el mateix secretari general.

Condemnat per brillant. El desencís de Borrell va començar durant la celebració d'aquest congrés. Havia sentit les aclamacions dels militants de base. Li demanaven que agafés el relleu de Felipe González aquella nit del 20 de juny del 1997 i per un moment va arribar a creure que quan el primer secretari del PSC, Narcís Serra, i els seus amenaçaven de presentar la candidatura de Borrell enfront de la d'Almunia ho feien per convicció i no com a estratègia negociadora. L'apadrinament de Borrell pel PSC va concloure quan Almunia va acceptar la inclusió de Narcís Serra en la cúpula del PSOE. L'ex-ministre es va haver de conformar amb una vocalia (ni tan sols va aconseguir ser secretari d'àrea) en l'executiva. Traït pels seus companys, l'únic esbravament que es va poder permetre va ser escridassar públicament Serra en un racó del Palau de Congressos de Madrid.

Poc després va haver de veure com Juan Manuel Eguiagaray

ocupava la vacant que havia deixat Almunia com a portaveu del grup parlamentari socialista encara que, amb la mà al cor, eren molts els companys que reconeixien que Borrell era el millor parlamentari, un dels més treballadors i el més incisiu. "No es pot nomenar portaveu una persona que eclipsi al secretari general", argumentaven a cau d'orella els seus companys.

ARXIU / EFE

L'etern aspirant es va haver de conformar amb ser el portaveu socialista de pressupostos. Però ni tan sols va poder intervenir en el debat sobre la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat.

Cansat de figurar en totes les travesses i poc més, Borrell va veure el cel obert amb la celebració d'eleccions primàries per escollir al candidat a la presidència del govern. És conscient que, en el pitjor dels casos, obtindrà un resultat alt amb el qual, tot i perdent, pot demostrar que no té poder orgànic ni territorial però sí el suport de la militància i, davant una eventual davallada d'un PSOE amb el candidat Almunia, ell quedaria situat en una immillorable posició per presentar-s'hi en les properes eleccions. Amb el reconeixement numèric que espera obtenir l'ex-ministre

en aquesta contesa, serà molt difícil arraconar-lo en el futur com l'han arraconat fins ara.

Intel·ligent com és, Borrell sap que compta en la seva croada no solament amb les simpaties de la base sinó també amb el descontentament d'alguns quadres de federacions o d'altres col·lectius que se senten maltractats per l'equip d'Almunia. Són vots per al seu cistell i no en desdenya cap ni un, des del guerrisme fins al corrent crític Izquierda Socialista, tots són benvinguts. Encara que en la seva primera setmana en la pre-candidatura Josep Borrell no ha aconseguit les signatures necessàries per poder competir amb Almunia, en l'entorn del secretari general la preocupació és majúscula. Si en un principi calculaven que podria treure per sobre del 30% dels vots, ara ja temen fins i tot la possibilitat que aquest referèndum intern se'ls en vagi de les mans i es trobin de sobte amb un candidat inesperat i a sobre sense secretari general: Joaquín Almunia ja ha anunciat que si perd aquesta votació dimirà.

Malauradament per Almunia són molts els militants socialistes que coincideixen amb ell i amb les teories que defensava l'any 1995, quan Felipe González reiterava que no volia ser candidat. L'actual secretari general del PSOE va apostar llavors, davant una eventual absència de González, per dues persones; i "si no és González, els millors candidats són Javier Solana o Josep Borrell".

Ara, amb l'amenaça-Borrell, la gran paradoxa d'Almunia podria ser que, malgrat la democratització interna, l'obertura i la pluralitat que ha defensat per al seu partit, hagués de fer ús de l'aparell del qual tant ha abominat per poder convertir-se en el candidat oficial del PSOE o que hagi de ser el Felipe González de qui ha intentat desmarcar-se durant gairebé un any qui l'apadrini i li doni el vist-i-plau per batre's en les urnes amb Aznar.

Esther Jaén (Madrid)

Joaquín Almunia corre el risc d'haver de fer ús de l'aparell que tant ha abominat per poder convertir-se en el candidat oficial del PSOE. Josep Borrell té el suport majoritari dels simpatitzants socialistes.